

РЕШЕНИЕ

№ 11

гр. Велико Търново, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЯНКО ЯНЕВ

Членове: ДАНИЕЛА ДЕЛИСЪБЕВА
ГАЛИНА КОСЕВА

при участието на секретаря МИЛЕНА СТ. ГУШЕВА
като разгледа докладваното от ЯНКО ЯНЕВ Въззивно търговско дело № 20224001000311 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258, ал. 1, предложение първо от ГПК - въззивно обжалване.

С Решение № 81/17.08.2022 год., постановено по т. д. № 67/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд е осъдено „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, адв. С. С., да заплати на „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от управителя М. И. М., със съдебен адрес: гр. Плевен, *****, адв. И. А. и адв. Д. Д., на основание чл. 258, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 286 и чл. 288 от ТЗ и чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 3 780 лв., представляваща разлика между сумата от 10 200 лв., представляваща стойността на част от извършената работа по договор за изработка (полагане на 150 кв.м. плочки на стойност 1 950 лв., при единична цена 13 лв./кв.м. и 750 линейни метра бордюр на стойност 8 250 лв., при единична цена 11 лв./м.) и сумата от 6 420 лв. - заплатен аванс без ДДС, по Фактура № 1000000003/07.08.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от 3 780 лв., считано от подаване на исковата молба – 15.04.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, като е отхвърлен иска за разликата над 3 780 лв.

до 25 596 лв. като неоснователен. С решението е осъдено „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, адв. С. С., да заплати на „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия“, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от управителя М. И. М., със съдебен адрес: гр. Плевен, *****, адв. И. А. и адв. Д. Д., на основание чл. 86, ал. 1 от ЗДД, сумата от 112.35 лв., представляваща обезщетение за забава изпълнението на парично задължение за заплащане на част от работата по договор за изработка в размер на законната лихва върху сумата на паричното задължение от 3 780 лв., за периода от 28.11.2020 г. до 14.03.2022 г., като е отхвърлен иска за разликата над 112.35 лв. до 751.85 лв., като неоснователен и недоказан. Осъдено е „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, адв. С. С., да заплати на „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия“, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от управителя М. И. М., със съдебен адрес: гр. Плевен, *****, адв. И. А. и адв. Д. Д., на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 558.32 лв., представляваща разноски съразмерно уважената част от иска. Осъдено е „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия“, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от управителя М. И. М., със съдебен адрес: гр. Плевен, *****, адв. И. А. и адв. Д. Д. да заплати на „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, адв. С. С., на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 5 от ГПК, сумата от 1 150.57 лв., представляваща разноски съразмерно отхвърлената част от иска.

Постъпила е въззивна жалба от „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, чрез адв. С. С. от САК против Решение № 81/17.08.2022 год., постановено по т. д. № 67/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд.

В същата се прави оплакване, че обжалваното решение в осъдителната му част е неправилно, поради наличие на нарушение и противоречие с материалния закон. Излага се, че е допуснато нарушение на първоинстанционния съд относно императивните норми на чл. 8 от ЗСч и чл. 116 от ЗДДС и предвид обстоятелството, че е допуснал и приобщил към доказателствения материал нищожна фактура и на база от данните в нея, е направил погрешен извод за основателност на иска. Твърди се и нарушение на принципа на законност (чл. 5 от ГПК), тъй като по силата на служебното начало при наличие на нищожност на процесната фактура, съдът бил длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността, без да е направено възражение на заинтересова страна по делото, но той не

бил сторил това, което от своя страна опорочавало съдебния акт. Неправилен бил и изводът на съда, че ответното дружество (настоящ жалбоподател) е признало претендираната по процесната фактура сума, поради пропускане на преклузивния срок по чл. 370 от ГПК и неоспорването на същата. Съдът погрешно бил счел, че с пропускането на преклузивния срок ответното дружество е признало претендираната от ищеца сума. Твърди се, че признанието на иска е право на разпоредително действие на ответната страна, което в процесния казус не било реализирано, но съдът без никакво правно основание стигнал до този извод, като тълкувал неподаването на отговор с оглед последиците на чл. 370 от ГПК. Необоснован бил изводът на съда, че ищцовото дружество е доказало исковата си претенция. Няма абсолютно никакви строителни книжа, протоколи и други, които да доказват кой и в какъв обем е извършвал работата. Липсвал и писмен договор. Съдът бил постановил решение, без да прецени всички факти и обстоятелства в хода на исковото производство относими към приемането на извършената работа и без да съобрази, че ищецът не е доказал в условията на пълно и главно доказване извършване на СМР.

Направено е искане да се отмени решението в обжалваната му част и да се постанови друго, с който да бъдат отхвърлени предявените иски. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от М. И. М. - управител.

Подадена е и въззивна жалба от „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от М. И. М. – управител, чрез адв. И. А. от АК – Плевен против Решение № 81/17.08.2022 год., постановено по т. д. № 67/2022 г. по описа на Плевенски окръжен съд.

В същата се излага, че решението в отхвърлителната му част е неправилно и незаконосъобразно. Излага се, че първоинстанционният съд неправилно бил анализирал събраните по делото доказателства, като не били обсъдени всички допустими, относими и своевременно представени доказателства в мотивите и не били формирани изводи, въз основа на съвкупната им преценка. Твърди се, че въз основа на извършените от ищцовото дружество СМР ответникът е следвало да заплати сума в размер на 51 750 лв. без ДДС или 62 100 лв. с ДДС, за което били издадени необходимите фактури, но били заплатени само част от дължимите суми и останала дължима сумата от 25 596 лв. с ДДС. Счита се, че при изчисляване на общата стойност на фактурираната работа не е допусната аритметична грешка, а грешка в пресмятането (било записано - 150 кв.м. вместо 1 500 кв.м.), тъй като посочената стойност от 19 500 лв. била стойността на действително извършената работа от страна на изпълнителя по договора и издател на фактурата за полагане на 1 500 кв. м. плочки при единична цена от 13 лв. за кв. м. Излага се, че служебния почин на съда, да търси какво е естеството на грешката, не кореспондирал със законово регламентираният принцип на служебното начало.

Претендира се да се отмени съдебния акт в обжалваната му част и да се постанови друг, с който да бъдат уважени изцяло предявените иски, ведно със законните последици.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, чрез адв. С. С. от САК.

В същия се излага, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно, а въззивната жалба неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Първоинстанционният съд е приел, че страните по делото са били обвързани от договор за извършване на строително-монтажни работи, като ответникът не бил изпълнил изцяло задължението си към ищеца за заплащане на извършената работа по договора за изработка. Приел е, че при изчисляване на общата стойност на фактурираната работа, обаче, ищецът - изпълнител по договора бил допуснал аритметична грешка, поради което искът бил основателен до размер от 3 780 лв. без ДДС (тъй като фактурата била нередовен счетоводен документ), както и изчислената лихва за забава.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбите.

Първоинстанционното решение е постановено от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма, подписано е и е разбираемо. Следователно обжалвания съдебен акт не е нищожен по смисъла на чл. 270, ал. 1 и 2 от ГПК.

При извършената служебна проверка с оглед на всички процесуални нарушения, които водят до нищожност или недопустимост на обжалваното решение, съдът констатира, че същото е валидно и допустимо. Не е налице нито един от пороците, които обуславят нищожност или недопустимост на същото.

Апелативен съд – Велико Търново, след като разгледа жалбите, обсъди доводите на противната страна, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, провери правилността на обжалваното решение, съобразно правомощията си, приема за установено следното от фактическа и правна страна, във връзка с наведените във въззивните жалби пороци на оспорения съдебен акт:

Пред първоинстанционния съд са предявени обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 288 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 294 от ТЗ.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. от чл. 269, изр. второ от ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на наведените доводи във въззивната жалба, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

Съгласно разпоредбата на чл. 266 от ЗЗД договорът за изработка има за предмет един трудов резултат и изпълнителят се освобождава от задължението си по него, само ако предаде точно извършената работа, а изискуемостта на насрещната парична престация - уговореното възнаграждение, възниква, след като възложената и извършена работа бъде приета от възложителя - арг. чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД. Спрямо сключения договор за изработка, приложение намират и разпоредбите на ТЗ, когато учреденото от него договорно правоотношение е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 286, ал. 1 от ТЗ, какъвто е настоящия казус. По силата на чл. 258 от ЗЗД с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна. Договорът за изработка по своята правна същност представлява неформален, консенсуален, двустранен, комутативен, възмезден договор, като при учреденото от него материално правоотношение за изпълнителя са породени две основни облигаторни задължения - да извърши дължимите фактически действия по договора точно и добросъвестно и да предаде работата на възложителя, а за възложителя - да приеме (одобри) извършената работа и да заплати уговореното възнаграждение на изпълнителя - арг. чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 288 от ТЗ.

Т.е. при иск за реално изпълнение на договорно задължение с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно сключен между страните договор, който е породил целените с него правни последици, както и качеството си на изправна страна по договора - че е изпълнил съгласно уговореното или е готов да изпълни. Съгласно чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, възложителят трябва да даде на изпълнителя необходимото съдействие за изпълнение на работата, да приеме изработената съобразно договора работа и да изплати възнаграждение за приетата работа.

Възнаграждение се дължи само за изпълнената и приета работа, а по силата на чл. 264, ал. 1 от ЗЗД възложителят е длъжен да приеме само извършената съгласно договора работа, т. е. само тази работа, която е съответна на уговореното - арг. чл. 264, ал. 1 от ЗЗД. Приемането като правно действие представлява: 1) фактическо получаване на изработеното и 2) признанието, че то съответства на поръчаното. Следователно, приемане е налице, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изричното или мълчаливото изразено изявление на поръчващия, че счита работата съобразна с договора – да я е одобрил. В този смисъл, изискуемостта на правното задължение за заплащане на уговореното възнаграждение по договор за изработка възниква едва при приемането на работата.

Между страните са възникнали валидни договорни правоотношения във връзка с извършването на строителни работи (поставяне на плочки и бордюри) на обект на ответника, свързани с реконструкция на ул. „Стефан Караджа”, находяща се в гр. Троян по силата на сключен договор за строителство. Последното не се спори и от ответника освен извършените СМР по процесната фактура. Тъй като договорът за строителство е подвид на договора за изработка, който е консенсуален, законът не предвижда като условие за

валидност спазването на определена форма и същият се счита за сключен с факта на постигнатото съгласие между страните, който факт по делото е безспорно установен. Нещо повече, налице е изпълнение от страна на възложителя, който е заплатил част от стойността на извършените СМР. От ищцовото дружество във връзка с така извършените от него строително-монтажни работи са издадени следните фактури: Фактура № 1000000003/07.08.2020 г. на стойност 7 704 лв. с ДДС (аванс по договора); Фактура № 0000000031/29.09.2020 г. на стойност 28 800 лв. с ДДС (поставяне на плочки – 1 000 и бордюри – 1 000); Фактура № *****/26.11.2021 г. на стойност 25 596 лв. с ДДС (поставяне на плочки – 150 кв.м. и бордюри – 750 л. м.). Не е спорно, че за периода от 07.08.2020 г. до 07.03.2022 г., във връзка с извършените строително-монтажни работи (СМР), Фактура № 1000000003/07.08.2020 г. на стойност 7 704 лв. с ДДС; Фактура № 0000000031/29.09.2020 г. на стойност 28 800 лв. с ДДС; Фактура № *****/26.11.2021 г. на стойност 25 596 лв. с ДДС са осчетоводени от „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, по същите е ползван данъчен кредит и са заплатени на ищеца.

Спорен е въпросът дали ищецът е изпълнил СМР, за които е издадена Фактура № *****/26.11.2021 г. на стойност 25 596 лв. с ДДС. Ищцовото дружество твърди изпълнение на СМР (полагане на плочки – 1 500 кв.м. и полагане на бордюри – 750 л. м.), макар в самата фактура да са описани (полагане на плочки – 150 кв.м. и полагане на бордюри – 750 л. м.). Трайна е съдебната практика, че установяването на изпълнената и приета работа може да се извърши с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства (приемо-предавателен протокол за извършени видове работи, двустранно подписан протокол за изпълнени СМР и стойност и др.), съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства, конклюдентни действия. В настоящото производство такива доказателства не са ангажирани.

Следва да се отбележи също, че във всички случаи, когато се касае за строителни обекти, за да се дължи плащането на възнаграждение по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД на изпълнителя осъществените от него на място строително-монтажни работи следва да отговарят на одобрения технически проект (ако няма такъв - на уговореното между страните в самия договор) и на съответните строителни правила и норми, съобразно с изискванията на разпоредбите на чл. 169 от ЗУТ. В случая не е спорно, че се касае за реконструкция на тротоар, което по своята същност представлява мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура и отговаря на изискванията на строеж см. на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ.

Доказва се по категоричен начин, че актове и протоколи по време на строителството по смисъла на Наредба № 3/31.07.2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството, не са съставяни; няма данни и да са подписвани от представители на двете страни протоколи за извършените строително-монтажни работи.

Дори и да се приеме, че описаните във фактурата СМР (полагане на плочки – 150 кв.м. и полагане на бордюри – 750 л. м.) са изпълнени, по делото не са представени доказателства, въз основа на които да се направи несъмнен извод, спорната Фактура № *****/26.11.2021 г. на стойност 25 596 лв. с ДДС да е представена на „Аква Конструкт

Груп“ ЕООД, да е осчетоводена от него и той да е ползвал данъчен кредит по фактурата. Горното се установява и от заключението на съдебно-икономическата експертиза. Не са представени и доказателства, въз основа на които да се направи несъмнен извод, че „Аква Конструкт Груп“ ЕООД е приел без възражения строително-монтажните работи, за които е издадена Фактура № *****/26.11.2021 г. При това положение, извод за приемане на изработеното от възложителя с конклюдентни действия от страна на ответника не може да бъде направен и въз основа на счетоводни записвания в неговото счетоводство, защото доказателствата сочат обратното. Извод за приемане на работата от ответника с конклюдентни действия не може да се направи и на базата на останалите доказателства, събрани по делото, дори при преценката им в тяхната съвкупност. Следователно не се установява по категоричен начин за възложителя да е възникнало задължението по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД да заплати възнаграждението за приетата работа.

От гореизложеното настоящата инстанция намира, че не се установява изпълнение на част от елементите на фактическия състав на правната норма в разпоредбата на чл. 266 от ЗЗД, на която се основа искът: изпълнение от страна на ищеца и приемане на извършената работа от страна на възложителя, по отношение на Фактура № *****/26.11.2021 г. на стойност 25 596 лв. с ДДС, поради което и предявеният иск с правно основание чл. 266, ал. 1 от ЗЗД е неоснователен.

Основателно е възражението на ответното дружество, че неправилен бил изводът на първостепенния съд, че ответното дружество (настоящ жалбоподател) е признало претендираната по процесната фактура сума, поради пропускане на преклузивния срок по чл. 370 от ГПК и неоспорването на същата.

Съгласно разпоредбата на чл. 133 от ГПК (респ. чл. 370 от ГПК), когато в установения срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК (респ. чл. 367, ал. 1 от ГПК) ответникът не подаде писмен отговор, не вземе становище, не направи възражения, той губи възможността да упражни тези права по-късно. Това, обаче, не изключва по нататъшното участие на ответника в производството и не го лишава изобщо от процесуални права свързани с неговата защита. Това следва от аргумент за противното на уредбата на института на неприсъственото решение по чл. 238, ал. 1 от ГПК, което може да се постанови само когато ответникът не подаде отговор на исковата молба и не се яви в първото по делото заседание, при това без изрично да е поискал разглеждането му в негово отсъствие. Законодателят приема пълно отсъствие на процесуална позиция от страна на ответника само в тази изключително тясна хипотеза и я свързва с постановяване на неприсъствено решение, което и не подлежи на обжалване (чл. 239, ал. 4 от ГПК). Обстоятелството, че в останалите случаи ответникът разполага принципно с правото на въззивна жалба срещу съдебното решение със законнорегламентираното в чл. 260 от ГПК съдържание, вкл. с посочване в какво се състои порочността на решението, сочи, че правото на ответника да навежда правни доводи относно основателността на иска и обстоятелствата, на които се основава се запазва, независимо от пропускане на срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК. Разпоредбата на чл. 133 от ГПК въвежда строга преклузия по отношение на изрично упоменатите в тази разпоредба

процесуални действия на ответника относно разширяване предмета на делото (предявяване от ответника на насрещен иск и инцидентен установителен иск), относно отклонения във връзка със страните (привличане от ответника на трето лице-помагач), както и относно несвоевременно въвеждане чрез възражение на релевантни за спора факти и събиране на доказателства за тях, а не на възможността му да се брани чрез посочване на чисто правни съображения срещу наведените от ищеца в исковата молба обстоятелства, на които се основава спорното право, без да сочи нови факти и доказателства, които не фигурират в исковата молба, респ. в доклада по чл. 146 от ГПК и които са извън хипотезите в чл. 147 от ГПК. В т. см. - Решение № 67/06.07.2010 г. по т. д. № 898/2009 г. на ВКС на РБ, I т. о. и Решение № 111/08.10.2010 г. по т. д. № 1068/2009 г. на ВКС на РБ, I т. о.

Основателно, макар без значение на формиране на крайния извод за неоснователност на иска, е възражението за допуснато нарушение на първоинстанционния съд относно императивните норми на чл. 8 от ЗСч и чл. 116 от ЗДДС и предвид обстоятелството, че е допуснал и приобщи към доказателствения материал нищожна фактура.

Изискванията на Закона за счетоводството (ЗСч) по отношение издаването на фактури са строго формални. Съгласно разпоредбата на чл. 8 от ЗСч „поправки и добавки в първичните счетоводни документи не се допускат. Погрешно съставени първични счетоводни документи се анулират и се съставят нови“. В т. см. е и разпоредбата на чл. 116 от ЗДДС. Безспорно, фактурата по своята правна същност е първичен счетоводен документ и предвид обстоятелството, че в основанието на претендираната за плащане сума по фактура е посочено грешно количество на извършената услуга (по твърденията на ищеца), което е основание за плащане от страна на възложителя към изпълнителя по договора, е следвало грешно съставената фактура да бъде анулирана и на нейно място да се състави нова. Предвид разпоредбата на чл. 8 от ЗСч, респ. чл. 116 от ЗДДС, следва изрично да се отбележи, че дори и незначителна грешка, допусната при издаването на данъчни фактури, не може да бъде поправена чрез корекция в самите документи.

В този смисъл неоснователно е възражението на жалбоподателя – ищец, че при изчисляване на общата стойност на фактурираната работа не е допусната аритметична грешка, а грешка в пресмятането. Горепосочените разпоредби (чл. 8 от ЗСч и чл. 116 от ЗДДС) не правят разлика на вида допусната грешка. Освен това аритметична грешка и грешка в пресмятането е тавтология, която не води до различен извод.

По изложените съображения, съдът приема, че предявеният от „Наско - М. М.“ с. Горна Митрополия, Област Плевен, Община Долна Митрополия, против „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, гр. Хасково иск с правно основание чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 288 от ТЗ за заплащане на сумата от 25 596 лв. с ДДС по Фактура № *****/26.11.2021 г. е неоснователен.

Неоснователен е и акцесорния иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 294 от ТЗ за сумата от 751.85 лв. – мораторна лихва върху главницата за периода 28.11.2021 г. до 14.03.2022 г.

С оглед на изложеното първоинстанционното решение следва да бъде отменено в

осъдителната му част, както и в частта за разноските, като да бъде постановено друго, с което да бъдат отхвърлени предявените иски с правно основание чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 288 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 294 от ТЗ за сумите: 3 780 лв., представляваща стойността на част от извършената работа по договор за изработка по Фактура № 1000000003/07.08.2020 г. и 112.35 лв., представляваща обезщетение за забава изпълнението на парично задължение за заплащане на част от работата по договор за изработка в размер на законната лихва върху сумата на паричното задължение от 3 780 лв., за периода от 28.11.2020 г. до 14.03.2022 г.

Ответникът има право на разноски, съразмерно на отхвърлената част на иска, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК. Т.е. съобразно направеното искане и изхода на спора ищцовото дружество следва да заплати на ответното дружество направените по делото разноски, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение и държавна такса за двете инстанции в размер на 5 800.60 лв., съобразно отхвърлената част на иска, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1, предл. трето от ГПК, Апелативен съд – Велико Търново

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Решение № 81/17.08.2022 год., постановено по т. д. № 67/2022 г. по описа на Окръжен съд – Плевен, **В ЧАСТТА**, с която е осъдено „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А., със съдебен адрес: гр. София, кв. „Витоша“, бул. *****, адв. С. С., да заплати на „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от управителя М. И. М., със съдебен адрес: гр. Плевен, *****, адв. И. А. и адв. Д. Д., на основание чл. 258, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 286 и чл. 288 от ТЗ и чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 3 780 лв., представляваща разлика между сумата от 10 200 лв., представляваща стойността на част от извършената работа по договор за изработка (полагане на 150 кв.м. плочки на стойност 1 950 лв., при единична цена 13 лв./кв.м. и 750 линейни метра бордюр на стойност 8 250 лв., при единична цена 11 лв./м.) и сумата от 6 420 лв. - заплатен аванс без ДДС, по Фактура № 1000000003/07.08.2020 г., ведно със законната лихва върху сумата от 3 780 лв., считано от подаване на исковата молба – 15.04.2022 г. до окончателното изплащане на задължението и за сумата 112.35 лв., представляваща обезщетение за забава изпълнението на парично задължение за заплащане на част от работата по договор за изработка в размер на законната лихва върху сумата на паричното задължение от 3 780 лв., за периода от 28.11.2020 г. до 14.03.2022 г., както и **В ЧАСТТА** за разноските, вместо което

ПОСТАНОВИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и

адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от М. И. М. – управител против „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представлявано от А. Д. А. иск с правно основание чл. 258 от ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 288 от ТЗ за заплащане на сумата от 3 780 лв. с ДДС по Фактура № *****/26.11.2021 г., както искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 294 от ТЗ за сумата 112.35 лв., представляваща обезщетение за забава изпълнението на парично задължение за заплащане на част от работата по договор за изработка в размер на законната лихва върху сумата на паричното задължение от 3 780 лв., за периода от 28.11.2020 г. до 14.03.2022 г., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „Наско - М. М.“ ЕООД, ЕИК 204468016, със седалище и адрес на управление: Област Плевен, Община Долна Митрополия, с. Горна Митрополия, ул. „Раковски“ № 5, представлявано от М. И. М. – управител да заплати на „Аква Конструкт Груп“ ЕООД, ЕИК 205898070, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „Г. Кирков“ № 1, представявано от А. Д. А., направените по делото разноски пред двете инстанции в размер на 5 800.60 (пет хиляди и осемстотин лв. и 80 ст.) лева, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд на Република България в едномесечен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено, при наличие на предпоставките, визирани в чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____